

יבית אומר

עלון שבועי לכבודו של רבנו הגדול
מרן רבי **עובדיה יוסף** זצוק"ל

פרשת שמיני

שבת מברכין

יוסן תשפ"ה

גיליון מס' 550

דבר העורך הרב יצחק בר זכאי

ויהי ביום השמיני קרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל (ט', א')
ובמדרש נמשלו ישראל לעוף, מה עוף אינו פורח אלא בכנפיים, אף
ישראל אינם יכולים לעמוד אלא בזקנים.
תופעת הזקנה היא ע"פ בקשת אברהם אבינו
כמבואר במדרש רבה: אברהם תבע זקנה, אמר לפניו: רבון העולמים,
אדם ובנו נכנסים למקום ואין אדם יודע **למי לכבד**, מתוך שאתה מעטר
בזקנה אדם יודע **למי מכבד**
א"ל הקב"ה **טוב תבעת וממך הוא מתחיל**, שנא' ואברהם זקן בא בימים
תביעתו של אברהם צריכה למוד, מה צורך ראה בזקנה?
איזה תועלת תצמח ממנה?

הרי בוודאי אין כוונתו להאדרת מעמדו של הזקן למטרת כבוד בלבד.
הסביר ה' צבי הירש זצ"ל - אברהם הבין שהשיויון בין זקן לצעיר
במראה החיצוני עלול להיות לרועץ שהרי נסיון החיים והחכמה שקנו
הזקנים במשך שנים ארוכות יש בה היכולת **להדריך את בני דורם**
ולחנכם בחכמה וישוב הדעת, מה שחסר אצל הצעירים,
חשש א"כ אברהם שמא יטעו העולם מהמראה החיצוני,
ויבואו ליטול עצה מן הזקנים **ובטעות יפנו אל הצעירים**,
ולכן תבע זקנה כדי שידעו ויבינו את מי לשאול
ובכן תובטח הנהגה נבונה ו**שקולה** לכל דור ודור,
והסכים עמו הקב"ה ואמר לו **"טוב תבעת וממך הוא מתחיל"**
בהמשילו את הזקנים לכנפי העוף רצה ר"ע ללמדנו שכשם שכל קיומו
של העוף באוויר תלוי בכנפיים, כך שלשלת האומה תמשיך להתקיים
אך ורק אם נשכיל לשמוע אל הזקנים ונראם כמורי הדרך של האומה.
מאות האלפים, שהביעו נאמנות לרבנותו והצביעו למפלגות החרדיות,
יש בה כדי ללמדנו כי הנהגתם של זקני הדור הם נר לרגלינו,
וכך תובטח הנהגה נבונה ו**שקולה** לכל דור ודור.
מרן זיע"א בחכמתו ראה למרחוק ובטרם נלקח מאיתנו מינה רבנים
ממשיכי דרכו, ומנהיגים אשר בחכמתם ובתבונתם מתוים לנו בימים
קשים אלו את הדרך אשר נלך בה,
ואף הם מעידים **לסיעתא דשמיא מיוחדת שמרן מלווה אותם מלמעלה**
שבת שלום!

שעון קיץ:

שקיעת החמה - 19:20

נץ החמה - 5:58

סוף זמן ק"ש: מג"א - 8:34 הגר"א - 9:15

סוף זמן תפילה: הגר"א - 10:22

צאת שבת - 19:51

זמן ר"ת במוצ"ש - 20:42

הזמנים הם לפי אופק ירושלים

פנינים מתורתו על פרשת השבוע

ותצא אש מלפני ה' ותאכל אותם וימתו לפני ה' (י', ב')
הקשה מרן זיע"א כידוע יום פטירת נדב ואביהוא היה ביום השמיני
למלואים שבו חגגו את חנוכת המשכן ונתחנך אהרן להיות כהן גדול,
והיתה שמחה לפני הקב"ה כיום בריאת שמים וארץ, מדוע אם כן דוקא
בשעת שמחה זו המית הקב"ה את בניו של אהרן והושבת השמחה,
ותרץ: שהרי המשכן הביא ברכה גדולה לישראל שבזכותו היו נמחלים
עוונותיהם, שהם בהקרבת קרבן התמיד של שחר היו מתכפרים **עוונות**
שעשו בלילה ובהקרבת קרבן התמיד של בין הערביים, היו מתכפרים
עוונות שעשו במשך היום והנה ישראל חשבו שקודם שהוקם המשכן היה
עליהם מלעשות עבירות, אבל משהוקם המשכן אינם צריכים להזהר
יותר, שהרי **המשכן יכפר עליהם** משום כך העניש הקב"ה את נדב ואביהו
דוקא ביום חנוכת המזבח, לרמוז להם לישראל שגם עתה שיש מזבח יש
להזהר מלעשות עבירות.

ויאמר משה אל אהרן ולאעזר ולאיתמר בניו ראשיכם אל תפרעו (י', ו')
רגיל מרן זיע"א לספר: הנה האבל אסור בתספורת, וזה נלמד מהפסוק
"ראשיכם אל תפרעו", שכשהיו אהרן ובניו אבלים על מיתת נדב
ואביהוא, ציותה אותם התורה שלא יגדלו שיער ראשם כשאר אבלים
(ראשיכם אל תפרעו), משמע ששאר אבלים צריכים לגדל שיער ראשם,
ואסורים בתספורת וגילוח.

וסיפר מרן: וזכורני לפני כמה עשרות שנים שהשר משה שפירא היה מצוי
באבל, ונקבעה לו פגישה עם ראש הממשלה, והיה צריך להסתפר לכבוד
המעמד, ולא ידע מה לעשות, ופנה אלי בענין זה ונתתי לו עצה שישתדל
למצוא באותו יום ברית מילה **ויבקש להיות סנדק**, ואפילו יקנה מצוה זו
בכסף, ואז יהיה מותר לו להסתפר כי הוא יו"ט עבורו, וכך עשה.

וכל השרץ השורץ על הארץ שקץ הוא לא יאכל (יא. מא.)
רגיל מרן זיע"א: להזהיר אודות מאכלות אסורות, ואכילת תולעים
שלוקה עליהם ארבע וחמש ושש מלקיות, מה שלא מצינו בשאר איסורים,
ואפילו תולעת מתה יש איסור לאוכלה, ובפרט אלה המצויים בעלים של
נענע ופטרוזיליה וחסה, שיש בהם תולעים קטנים ומראיהם כצבע העלים
שקשה מאד לזהות אותם.

וסיפר מרן מעשה בשכן שלנו שהכין לעצמו את החסה לליל הסדר,
ושאלתי אותו כיצד הוא מנקה אותם מן התולעים, והשיב לי שהוא שוטף
אותם במים תחת זרם חזק והתולעים בורחים להם! ובקשתי ממנו שיביא
לי מאותם העלים שהוא שטף וניקה, והנחתי אותם על סדין לבן מול קרני
השמש במרפסת ביתי, ולאחר זמן קראתי לשכן והראתי לו **להקות של**
תולעים קטנים בצבע ירוק שיכל חלילה להיכשל באכילתם, ויעצתי לו
שישתמש רק בקלחים של החסה האמצעיים, וב"ה שבימנו עשו את
העלים עם הכשר.

כינור חידתי

- א. **מגיש** כוס תה לחבירו, וצריך להימנע מלומר לו **"בכבוד"** – הכיצד?
- ב. **היכן** לא הזיקה רעידת אדמה מעולם?
- ג. **מי** הוא זה שקוצצים את ידו?
- ד. **מי** הוא זה שקוצצים את ראש בהונות ידיו?
- ה. **מי** מבין בעלי החיים מבין את לשונם של בני האדם?
- ו. **אילו** שתי אותיות לא נכתבו בסמוך בכל התנ"ך כולו?
- ז. **היכן** מצינו שמותר לכל אדם להרוג גנב, אף שלא בא במחירת ואין חשש שבא להרוג משהו?
- ח. **היכן** מצינו בעל חי שמתפלל על האדם?

תשובות

- א. **כאשר** מגיש את התה **קודם התפלה**, והטעם, הוא, משום שאין להקדים כבוד בשר ודם לכבוד המקום קודם התפלה
- (שו"ת ויען אברהם אוה"ח סי' י"א)
- ב. **כתב** כף החיים (סי' תקע"ו ס"ק כ"ו) בירושלים אין גוזרים תענית צבור על הרעש והמפולת, כי לא הזיקה מפולת בירושלים, והוסיף – **בשנת תרפ"ז** י"א **תמוז היתה רעידת אדמה בירושלים** ובסביבותיה. והיו ניסים ונפלאות שלא נפקד אחד בירושלים, רק בכפרים נעשו הריסות גדולות ומתו עכו"ם, והיה פלא בעיני הרואים והאמינו בה' גם ההולכים על פי הטבע, והעידו כי יד ה' עשתה זאת.
- ג. **אדם** הרגיל בהכאת אשתו (בית יוסף **אבן העזר** סי' קנ"ד)
- ד. **כהן** שנשא אחת מן הפסולות, והולך לעיר אחרת (בית יוסף **אבן העזר** סי' ו')
- ה. **כתב** בעל מלאכת שלמה בפירושו למשניות (כלאים פ"ח מ"ו): שמעתי מפי חכם מקובל ר' משולם זצ"ל שהקשה מדוע הרואה פיל וקוף מברך משנה הבריות (שו"ע סי' רכ"ה) והרי כל בעלי החיים משונים בצורתם זו מזו? ותירץ שבזמן דור המבול נפרע הקב"ה מן האנשים שהפכם לקופים ולפילים, והיינו שהקוף דומה לאדם, וגם הפיל מבין לשון בני אדם.
- ו. 1. ג' ו-ס' לא תמצאם סמוכים. כי הקב"ה שונא למי שהוא **גס רוח** (ספר החיים **אח המהר"ל**).
2. ג' ו-ט' מכיון שאותיות אלה מפרידות בין בעל ואשה – **גט** (הגר"א – **בספרו דברי אליהו**).
- ז. הגונב כלי שרת מן המקדש (רמב"ם **סנהדרין פרק י"ח ה"ו**)
- ח. **כתב** רבי חיים פלאגיי זצ"ל – דבר בדוק ומנוסה שכשיש לאדם חולה בתוך ביתו יעשה מעשה וותרנות עם עופות השמים, ויבקשו הם **רחמים על החולה** שבתוך ביתו.
- (ספר **רפואה וחיים פי"ב אות ע"ד**)

מעשה רב

סיפר רבי יעקב ששון שליט"א – נכדו של מרן זיע"א

שמעתי מגיסי הרה"ג רבי יהודה אורפלי שליט"א, שבזמנים שערכו במכון ירושלים את תשובות **הגאון רבי עקיבא איגר**, ראה הרב העורך, שכתב הגרעק"א בכמה מקומות תואר **"דודי ומסרפי"**, ולא ידע פרוש התיבה **"מסרפי"**, ושאל על זה כמה מגדולי הדור שפגש באותם הימים, ויש שאמרו כי היא טעות סופר, ויש שהשיבו שאינם יודעים. באותם הימים ראה העורך את מרן זקני בבית מילה, ניגש אליו ושאל אותו על זה, מהו פירוש תיבת **"מסרפי"**, **תיכף השיבו מרן**, מסרפי, נזכר כמה פעמים בדברי הגאון רבי עקיבא איגר, **ופירושו דודי אחי אמי**, כמו שנאמר בעמוס (פרק ו), ונשאו דודו ומסרפו.

עוד סיפר

פעם דיבר מרן זקני עם רבי עזרא עטייה בענין הקדמת ברכת הדלקת נרות שבת לפני ההדלקה, **ודיבר בתוקף** רב כי יש לשנות מנהג קצת נשים שנהגו לאחר את הברכה לאחר ההדלקה. ומידי דברו, אמר מרן לרבו, כבודו חושב שאני צודק לגמרי? **השיב לו רבו, כן כן**, אני חושב שאתה צודק לגמרי. אמר לו מרן, אם כן מדוע כבודו לא מדבר עם נוות ביתו שתשנה

אף היא את מנהגה בזה? פנה רבי עזרא לפתח חדרו, וקרא לרעייתו הרבנית בלשון ערבי, **בוליסה, בוליסה** (הוא שמה), **תעלי, תעלי להון בוליסה**, (בואי, בואי הנה בוליסה).

באה הרבנית ועמדה לפניו. אמר לה רבי עזרא, **שופי אשולון באול חכם עובדיה, (ראי מה אומר הרב עובדיה), לאזים תסאוו ברכה, ובעדן תשעלי, (צריך שתברכי, ואחר כך תדליקי).** אמרה לו רעייתו הרבנית, **"אני ממשיכה לעשות מה שאני רגילה"**. והלכה לה.

עוד סיפר

מעשה היה לפני כשלושים שנה בישיבת פורת יוסף, שאחד מבני הישיבה השתדך ועמד לישא אישה, כמה ימים קודם זמן הנשואים נסע החתן להתפלל על קברי הצדיקים, **ובדרכו נפצע באופן קשה** בתאונת דרכים. וכל בני הישיבה ורבניה הרבו תפילה עבורו. באותם הימים הגיע מרן זקני להיכל הישיבה לומר שיעור. ניגשו מי מבכירי בני הישיבה אל מרן, וסיפרו לו את שאירע וביקשו ברכתו. שתק מרן, עצם את עינו ואמר, כבר סיים את תיקונו. ותיכף נודע כי הלה **נפטר לבית עולמו**. (סיפר לי כן ב' עדים נאמנים שהיו שם באותה שעה, וחד מינייהו ת"ח מופלג ודייקן).

ובספרי רוח יעקב (עמוד כו) כתבתי מעשה שהיה באדם אחד שהיה מוטל כאבן דומם ("צמח") במשך שנים רבות, ורעייתו היתה **עגונה רכה**, ובא מרן זקני לביתו. עם מנין אברכים, וערך תיקון שנדפס בספר לשון חכמים (ח"ב סי' מה), ותיכף אחר שסיים התיקון **נפטר אותו אדם במנוחה נכונה**. (ואח"כ כתב כן מרן בחזון עובדיה אבלות ת"א).

והיה הדבר פשוט בעיני מרן שיוכל לפעול כן.

עוד סיפר

כמה פעמים גם נשמעו מפיו בדרך אקראי רמזים קלים שהעידו אשר על ליבו, והופתעו השומעים כי לא תאמו הדברים כ"כ להנהגתו. **לדוגמא**, עוד בטרם הוצרך מרן זקני לילך עם מקל, כאשר קרבו ימי החולשה, החל ללכת עם מקל. ופעם אמר, **מקל זה אינו דבר פשוט**. כי נרמז בו סופי תיבות אברהם יצחק וישראל. (ובירושלמי פ"ד דנדים איתא, מקלו של ר"מ היה בידו והוא היה מלמדו דעת. ועיי' במפרשים). ופעם כאשר עשו לו ניתוח בעיניו. (לסלק עכירות העיניים אשר כבדו מזוקן), **חזר לביתו ולא אמר דבר**, אולם אחר שהתפלל תפילה אחת, אמר לבנו, הנה אני שמח כי ב"ה עתה אני רואה יותר טוב. **שאל אותו בנו**, מה ראית שלא ראית עד עתה, השיב לו מרן, הנה כבר כמה שנים **שאני מכוין את הניקוד בשמות הקודש על פי הרשום בזכרוני**, והיום שמחתי לראותם במו עיני מתוך הסידור.

(מתוך הספר **אביר הרועים** – בית מידות)

(לרבי יעקב ששון שליט"א)

פינת ההלכה

מהלכות ומנהגי ספירת העומר

* **נוסח הספירה** הוא "לעומר" ולא "בעומר" וכמו שכתב האר"י ז"ל (שער הכוונות דף פ"ה).

* **נשים פטורות** ממצוות ספירת העומר, הואיל ויש לה זמן קבוע, וכל מצות עשה שהזמן גרמא נשים פטורות, ואם רצו לספור בלי ברכה **רשאות**, אך לא יברכו, שהיא ברכה לבטלה.

* **מצוה לחנך את הקטנים** לספור ספירת העומר בכל יום בברכה, וקטן ששכח לספור איזה לילה בימי הספירה **ראשי להמשיך** לספור בברכה משום חינוך.

* **מצות** ספירת העומר **מעומד**, מ"מ אם מנה מיושב **יצא**, וזקן וחולה שקשה להם לעמוד רשאים לספור העומר לכתחילה כשהם יושבים, שכל שעת הדחק כדיעבד דמי.

* **הואיל ויש אומרים** שאין המצוות צריכות כונה, (אע"פ שההלכה היא שמצוות צריכות כונה) וא"כ לפי"ז, אדם ששמע מהשליח ציבור את הברכה והספירה, אע"פ שלא נתכוון לצאת ידי חובה נראה שיצא ידי חובה בשמיעתו, שהרי בספק ברכות יש לחוש לאומרים שאין מצוות צריכות כונה, **הילכך טוב הדבר** שיאמר בפירוש בתחילת ימי הספירה "אני מכוון שבכל לילה של ספירת העומר בשנה זו, **שלא לצאת** ידי חובת הברכה והספירה בשמיעתי אותם מפי השליח ציבור אלא רק שאברך ואספור העומר בעצמי".

* **לכתחילה נכון** לספור רק אחר צאת הכוכבים, אבל מן הדין אם סיימו תפילת ערבית בזמן של בין השמשות, ואם ילכו הציבור לביתם יבואו לידי שכחה ויפסידו את המצווה, **לכן רשאים לספור** העומר בברכה בתוך זמן בין השמשות, אבל אם לא שקעה החמה **אינם יכולים** לספור.

* **גם בערב שבת** לאחר קבלת שבת אין יכולים לספור העומר לפני השקיעה.

* **יש אומרים** שנכון לספור מיד אחר קדיש תתקבל של ערבית, אבל בירושלים נוהגים לספור אחר עלינו לשבח.

* **מנהג נכון** בירושלים ובגלילותיה לספור העומר בכל יום בביהכ"נ בשחרית בלי ברכה, שאם יש מי ששכח לספור בלילה, יספור בשחרית, ויועיל לו שמכאן להבא יספור בברכה.

* **חצי שעה** קודם שקיעת החמה לא יאכל סעודה של פת או עוגה, יותר **משיעור כביצה**, אפילו כבר התפלל מנחה, כל עוד לא קיים מצות ספירת העומר, ומותר לכתחילה לטעום פירות לפני ספירת העומר, וכן פת או עוגה מותר עד שיעור כביצה (כ- 50 גרם) ואם בקש מחבירו שיזכירו בהגיע הזמן, אין להחמיר לאכול קודם הספירה.

* **המנהג** בכל תפוצות ישראל שלא לשאת אשה מפסח ועד **ל"ד בעומר** וכן לא להסתפר עד יום **ל"ד בעומר** בבוקר.

* **אין הנשים** בכלל האיסור של תספורת בימי הספירה, וכן קטנים שלא הגיעו לחינוך מותרים בתספורת.

* **נכון להחמיר** בימי הספירה שלא לשמוע שירים המלווים בכלי נגינה, אבל בשמחת מצווה כגון **מילה**, או **פדיון הבן**, או **סיום מסכת**, או **בר מצוה** (שמלאו לו י"ג שנה בימים אלה) מותר לשמוע כלי נגינה וכן מותר להשתתף בתהלוכה ללוות **הכנסת ספר תורה** בימי הספירה עם כלי זמר.

* **מותר לברך** שהחיינו על פרי חדש בימי הספירה, אבל בגד חדש טוב לחוש שמיום ראש חודש אייר לא ללבוש בגד חדש.

* **אם חל ברית מילה** בתוך ימי הספירה, מותר לאבי הבן והסנדק והמוהל להסתפר ולהתגלח ביום המילה, הואיל ויום טוב שלהם הוא.

* **מותר להיכנס לדירה חדשה** בימי הספירה, וכן רשאי לסייד ולצבוע הדירה או לעשות טפטים בטרם יכנס לדירה, ויכול לעשות סעודה של חנוכת הבית ויאמרו שם דברי תורה ונחשב כסעודת מצוה.

(חזון עובדיה הלכות יום טוב)

סיפור השבוע

סיפר מרן זיע"א

היה גאון אחד, קוראים לו רבי יהונתן אייבשיץ
היה גאון עצום, אלפי תלמידים הוציא מתחת ידיו, הוא היה הרב הראשי של
המבורג בגרמניה
יש לו ספר אורים ותומים, כרתי ופלטי, כל ספריו מתוקים מדבש ונופת צופים
ליום זקנותו נולד בן זקונים - **קרא לו בנימין וולף**
לפני פטירתו קרא לבנו ואמר לו: תראה בני אני כל החיים חינכתי אתכם על
ברכי התורה, תראה את כולם ת"ח אני מבקש שגם אתה תשמור תורה
ומצוות ותלמד תורה,

טוב אבא, טוב אבא, אמר לו הבן.

לאחר פטירתו חילקו את הירושה, וגם זה קיבל חלק גדול מהירושה,
נזדמן לו איזה סוחר והציע לו תן לי את הכסף שלך ואני ישקיע

ונעשה חצי חצי, וכך היה,

הוא השקיע כסף ועלה מעלה מעלה ונהיה **מליונר**.

היו אנשים רעים שנתנו עין עליו ואמרו לו אתה יש לך הרבה כסף בא נעשה
איזה ערב אחד נעשה נשף, כייף, נעשה קומזיץ, ותביא לנו לאכול ולשתות,
וכך עשה ישב איתם **ולאט לאט התרחק מהתורה**, יום הלך לתיאטרון
יום לבית קפה דברי הבל. וכשגדל התיידד עם שרי המלוכה ונעשו חברים שלו,
והיו מזמינים אותם לסעודות שלהם ולמסיבות שלהם והוא היה אוכל איתם,
מה אכל איתם, **הכל טרף**, לאט לאט עזב את התורה.

אבל מידה אחת טובה היתה לו, שאם היתה איזה גזירה על היהודים
היה הולך ומבטל אותה ע"י הקשרים שהיה לו עם גדולי השרים.

יום אחד מת השר שהיה ידיד שלו, אבל לפני שנפטר קרא את אשתו ואמר לה,
תשמעי יש לי ידיד **ששמו בנימין וולף** הוא אדם טוב, ואני מציע לך כשאני
ימות תתחתני רק איתו, ואחרי איזה תקופה **השר הזה מת**.

לאחר שנפטר בעלה, היא נפגשה איתו ואמרה לו, תראה:

כל הרכוש שבעלי השאיר לי יהיה שלך אם תתחתן איתי

בעלי אמר לי שאנחנו מאד מתאימים, לאחר זמן ישבו וסיכמו שעושים וורט,
זה היה באלול, והחליטו שבחודש חשוון ילכו לכנסיה ושם יעשו את החופה.

בליל ראש השנה בא אבא שלו (ר' יהונתן) **בחלום ובוכה ובוכה**,

ואמר לו ככה אתה מצער אותי? אני מצטער שעזבת את התורה ואת המצוות,
דע לך אני **לא אשאיר אותך בחיים**, ונעלם. בבוקר קם שטוף זיעה כולו.

אבל יצה"ר גדול פיתה אותו ואמר לו הכל שטויות.

והנה בליל שני של ר"ה עוד פעם בא **בחלום וזרק אותו לארץ**,

הוא קם וזכר שאבא שלו אמר לו, אני אמית אותך. אני אחנוק אותך.

הבן הבין שזה לא סתם חלום, התחרט על כל מעשיו,

ואמר אני יחזור בתשובה.

היה לאבא שלו שמש, קראו לו ויקטור, ניגש אליו ואמר לו כך וכך המעשה,
תדריך אותי מה לעשות. אמר לו קודם תפטר את העוזרות שלך שהם גויות,
וכל המאכלים שלהם אסור לאכול, ואח"כ תכשיר את כל הכלים שלך ותאכל
מאכלים כשרים, **הוא הסכים לכל מה שאמר לו**.

אח"כ אמר לו אתה צריך להתחתן, אתה בגיל ארבעים שנה, הוא בירר בשבילו
ומצא לו איזה בחורה יראת שמים, עשו וורט **ואחרי יומיים עשו חתונה**.

זה היה בעשרת ימי תשובה, והיה שמחה גדולה.

בליל יוה"כ הלך לבית הכנסת **ובוכה בכי גדול**, בבוקר ההעלו אותו לתורה,
לאחר שבירך על התורה החזיק את הס"ת ואמר רבותי

אני נשבע בספר התורה הזה שלא אזוז ימין ושמאל מהתורה.

אח"כ נפגש עם אב בית הדין ואמר לו: תראה אתה צריך לעשות משהו טוב
לזכותך, כאן אין אתרוגים, אתה תשלח שליח לחו"ל תביא אתרוג

ותזכה את הרבים שכולם יברכו עליי, וכך היה.

אחרי זה נולדו לו בנים ובנות, גידל אותם לתורה וחזר בתשובה שלימה.

זה מראה לנו שההורים בעולם האמת **כמה צער יש להם**

שהבן לא הולך בדרך התורה, ולא עושה מעשים טובים.

שמענו מפי קודשו

בן אדם לחבירו-כיבוד אב ואם

סיפר רבי משה אהרן שטרן זצ"ל-משיגה בישיבת קמניץ

כשהגעתי למצב שבו הייתי צריך לחפש חתנים לבנותי,

שאלתי את מרן הגאון רבי שלמה זלמן אוירבך מה צריך לחפש,

איך נגשים לנושא הזה של חיפוש חתן?

השיב לי מרן הגרש"ז, שאת השאלה הזאת כבר שאלו את הרה"ק

רבי מנחם מנדל מקוצק זצ"ל, והוא השיב שהתשובה כתובה בתורה:

"את בתי נתתי לאיש הזה". **קודם כל שיהיה 'מענטש' שיהיה בנאדם**

זאת צריכה להיות התכונה הבסיסית של האדם, אמר הגרש"ז

והוסיף ואמר בזה הלשון: א גוטינקאר! א גוטינקאר! **שיהיה טוב לב!**

אנשים מחפשים חתן שיהיה עליו, גאון, הדוד שלי רבי נחום הרמן

היה אומר, ש'עילוי' זה בראשי תיבות **עיניים להם ולא יראו**.

לפעמים יש אדם שהוא מאוד מאוד מוכשר, אבל הוא לא כל כך בני"א,

וממילא אין שום תועלת לאשתו ובני משפחתו בכישרונותיו המיוחדים

סיפר רבי בן ציון פלדמן זצ"ל שפעם הגיע מרן החזו"א לתלמוד תורה

בבני ברק לבחון את התלמידים, ואחד הילדים קם ורצה לשאול שאלה

אבל המלמד **היסה אותו מפני כבודו של החזו"א**.

מרן החזון איש הבחין בכך, וכשסיים לבחון את הילדים

פנה לאותו תלמיד ושאל אותו מה היה ברצונו לשאול קודם לכן,

העז הילד ושאל את גדול הדור **כיצד זכה להיהפך ל'החזון איש'...**

נענה החזון איש ואמר לו **"תכבד הורים** ותהיה יותר מהחזון איש..."

וכך היה מרן שר התורה רבינו הגר"ח קנייבסקי זצ"ל מורה לנערי

בר מצווה שהיו נכנסים להתברך מפיו ושואלים אותו באיזו מצווה

כדאי להם להתחזק ולהחזיק ביתר שאת,

והיה משיב להם שיקבלו על עצמם להתחזק **בכיבוד הורים**.

והיה מרן שר התורה מספר שדודו מרן החזון איש היה מכבד את אמו

באופן לא רגיל, עד שהיה רץ מדי יום לסדר לה את הסטנדר הכבד

ששימש אותה בתפילת שחרית בעזרת הנשים של בית הכנסת,

וכן היה מקפיד לבקר אותה ולשהות **אצלה מדי יום במשך חצי שעה**,

ואפילו בימי ראש השנה לא היה מוותר על מנהגו זה, והיה משוחח

עם אמו על דא ועל הא, ומעלה איתה זכרונות מהעיר קוסובה וכדו'.

כשסיפר זאת נכדו של מרן יבלחט"א **הגאון רבי גדליה הוניגסברג**,

למרן הגראי"ל שטיינמן, הגיב מרן ואמר לו:

"אולי לא הבנת פשט בסיפור הזה, זה לא סתם סיפור על החזו"א

שפטט עם אמו, אלא **ויתר על עוד סימן בחזו"א**, כדי לשוחח עם אמו.

הרי החזון איש היה מנצל את כל כוחותיו ללמוד ולכתוב את ספרו,

והיה מתאמץ עד כלות הכוחות, וגם כשהיה צריך לשהות

במנוחה לפי הוראת הרופאים, ולא היה לו כח להניע את אבריו,

הוא לא היה מוותר ובכל יום היה מקדיש כחצי שעה כדי לכתוב

עוד סימן בחזון איש בעמל וביגיעה רבה, ועם כל זה,

הוא **ויתר על הכל** ופינה מזמנו היקר כל כך, **כדי לכבד את אמו**

כי כיבוד אם חשוב יותר מסימן בחזון איש

שזה לדורי דורות של יהודים שילמדו בספר ויהגו בו.

עוד סיפר:

שפעם הלך ברחוב והלכו אתו עוד אנשים הוא הרי היה גדול הדור,

ואמרו לו שאמו דואגת עליו **למה שע"ה עדיין לא הגיע היום**,

מיד הוא התחיל לרוץ באמצע הרחוב - **גדול הדור רץ** -

כדי שאמא שלו לא תדאג,

ויש לנו ללמוד מזה בקל וחומר לא להדאיג את ההורים בידים,

לא לנסוע לכל מיני מקומות בלי לעדכן אותם או שידאגו ח"ו.